

Ha tótágast állok én,
Csak agyamnak ártok én,
De mert agyam nincs nekem,
Veszély nélkül tehetem.

Más ha vén, fogy, csontja fáj,
Kend meg kövér, csupa háj,
S bukfencet hány, szörnyűség!
Hogyha a szobába lép!

Öcsém, itt egy jó kenőcs,
Ettől lettem ily erős.
Olyanná tett, mint a vas,
Egy doboz csak két garas.

Más ha vén, má
Kend pedig a s
Csontostul is r
Mondja, hát ez

Mikor ifjú vo
Nőmmel civa
Ezért lett ez a
Olyan kemény

János bácsi v
Mégis ügyese
Egy ángolnát
Egyensúlyoz o